CONFÉDÉRATION GÉNÉRALE DES PRODUCTEURS DE LAIT DE BREBIS ET DES INDUSTRIELS DE ROQUEFORT PROTI KOMISIJI

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 13. decembra 2005*

V zadevi T-381/02,

Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort, s sedežem v Millau (Francija), ki jo zastopata M. Jacquot in O. Prost, odvetnika,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki sta ga najprej zastopali P. Ormond in R. Caudwell, nato pa C. Jackson, zastopnice, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

intervenientka,

* Jezik postopka: francoščina.

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Iglesias Buhigues in A.-M. Rouchaud-Joët, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

ob intervenciji

Helenske republike, ki jo zastopajo V. Kontolaimos, I. Chalkias in M. Tassopoulou, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (ES) št. 1829/2002 z dne 14. oktobra 2002 o spremembi priloge k Uredbi (ES) št. 1107/96 glede imena feta (UL L 277, str. 10),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, J. Azizi, sodnik, in E. Cremona, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

1 V členu 1 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1, v nadaljevanju: „temeljna uredba") so določena pravila o zaščiti Skupnosti označb porekla in geografskih označb, do katerih so lahko upravičeni nekateri kmetijski proizvodi in nekatera živila.

2 V skladu s členom 2(2)(a) temeljne uredbe je „označba porekla" „ime regije, posebnega kraja ali, v izjemnih primerih, držav[e], ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila:

— s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države,

in

— katerega kakovost ali značilnosti so bistveno ali izključno posledica posebnega geografskega okolja z njegovimi lastnimi naravnimi in človeškimi faktorji ter katerega proizvodnja, predelave in priprava za trg, potekajo znotraj definiranega geografskega območja".

3 V členu 2(3) temeljne uredbe je določeno:

„Določena tradicionalna geografska ali ne-geografska imena, ki označujejo kmetijski proizvod ali živilo, ki je po poreklu iz določene regije ali posebnega kraja, katera izpolnjujejo pogoje iz druge alinee odstavka 2(a), se tudi štejejo kot označbe porekla."

4 V skladu s členom 3 temeljne uredbe se imena, ki so postala generična, ne smejo registrirati.

5 Registracija imena kmetijskega proizvoda ali živila kot zaščitene označbe porekla mora izpolnjevati pogoje, ki so določeni v temeljni uredbi, in mora biti zlasti v skladu s specifikacijo, opredeljeno v členu 4(1) navedene uredbe. S to registracijo se temu imenu podeli zaščita Skupnosti.

6 Členi od 5 do 7 temeljne uredbe vzpostavljajo postopek registracije imena, imenovan „redni postopek", ki vsaki skupini, opredeljeni kot združenje proizvajalcev in/ali predelovalcev, ki se ukvarjajo z istim kmetijskim proizvodom ali živilom, ali pod določenimi pogoji vsaki fizični ali pravni osebi dovoljuje, da zaprosi za registracijo državo članico, v kateri je zadevno geografsko območje. Država članica preveri, ali je

vloga utemeljena, in jo pošlje Komisiji. Če ta meni, da ime izpolnjuje pogoje za zaščito, v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavi posebne podatke, ki so podrobneje navedeni v členu 6(2) temeljne uredbe.

7 Člen 7 temeljne uredbe določa:

„1. V šestih mesecih od datuma objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* iz člena 6(2) lahko katera koli država članica ugovarja registraciji.

2. Pristojni organi držav članic zagotovijo, da se lahko vsem osebam, ki izkažejo upravičen gospodarski interes, dovoli, da preučijo vlogo. Dodatno in glede na obstoječ položaj v državah članicah lahko države članice zagotovijo dostop drugim strankam, ki imajo pravni interes.

3. Vsaka fizična ali pravna oseba s pravnim interesom lahko ugovarja predlagani registraciji s tem, da pošlje ustrezno utemeljeno izjavo pristojnim organom države članice, v kateri ima stalno bivališče ali sedež. Pristojni organ izvede potrebne ukrepe, da obravnava te pripombe ali ugovor v roku, ki se določi.

[...]“

8 Če nobena država članica Komisiji ne pošlje ugovora zoper predvideno registracijo, se ime vpiše v register, ki ga vodi Komisija pod naslovom „Register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb".

9 Če se zainteresirane države članice v primeru, da se ugovoru ugodi, v skladu s členom 7(5) temeljne uredbe ne morejo dogovoriti, sprejme Komisija odločbo na podlagi postopka iz člena 15 te uredbe (postopek regulativnega odbora). Člen 7(5)(b) temeljne uredbe določa, da Komisija odloči ob upoštevanju „tradicionalnih poštenih običajev in dejanske verjetnosti zamenjave".

10 Člen 14(1) in (2) temeljne uredbe se nanaša na spor med blagovno znamko in označbo porekla ali geografsko označbo. V tem smislu določa:

„1. Kadar sta označba porekla ali geografska označba registrirana v skladu s to uredbo, se vloga za registracijo blagovne znamke, ki ustreza eni od situacij iz člena 13 in se nanaša na isti tip proizvoda, zavrne pod pogojem, da je bila vloga za registracijo blagovne znamke predložena po datumu objave iz člena 6(2).

Blagovne znamke, ki so registrirane v nasprotju s prvim pododstavkom, se razglasijo za neveljavne.

Ta odstavek se uporablja tudi tam, kjer se je vloga za registracijo blagovne znamke vložila pred datumom objave vloge za registracijo, določenem v členu 6(2), pod pogojem, da se je objava zgodila, preden je bila blagovna znamka registrirana.

2. Z ustreznim upoštevanjem zakonodaje Skupnosti se lahko nadaljuje uporaba blagovne znamke, [...] ki je bila registrirana v dobri veri pred datumom, ko je bila vložena vloga za registracijo označbe porekla ali geografske označbe, ne glede na registracijo označbe porekla ali geografske označbe, če ni razlogov za neveljavnost ali preklic blagovne znamke, kakor predvidevata člen 3(1)(c) in (g) in člen 12(2)(b) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o usklajevanju zakonodaj držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami.

[...]"

11 Člen 17 temeljne uredbe uvaja postopek registracije, imenovan „poenostavljeni postopek", ki odstopa od rednega postopka. Po tem postopku države članice obvestijo Komisijo, katera izmed svojih pravno zaščitenih ali z rabo uveljavljenih imen želijo registrirati v skladu s temeljno uredbo. *Mutatis mutandis* se uporablja postopek iz člena 15 temeljne uredbe. Drugi stavek člena 17(2) te uredbe natančneje določa, da se postopek z ugovorom, predviden v členu 7, ne uporablja v okviru poenostavljenega postopka.

Dejansko stanje

12 Grška vlada je z dopisom z dne 21. januarja 1994 zaprosila Komisijo za registracijo imena „feta" kot zaščitene označbe porekla v skladu s členom 17 temeljne uredbe.

13 Komisija je 19. januarja 1996 regulativnemu odboru, ustanovljenemu s členom 15 temeljne uredbe, predložila predlog uredbe s seznamom imen, ki bi se lahko po členu 17 temeljne uredbe registrirala kot zaščitene geografske označbe ali zaščitene označbe porekla. Na tem seznamu je bil tudi izraz „feta“. Ker se regulativni odbor o tem predlogu ni opredelil v roku, ki mu je bil določen, ga je Komisija v skladu s členom 15, četrti odstavek, temeljne uredbe 6. marca 1996 predložila Svetu. Svet ni odločil v trimesečnem roku, določenem v členu 15, peti odstavek, temeljne uredbe.

14 Zato je Komisija v skladu s členom 15, peti odstavek, temeljne uredbe 12. junija 1996 sprejela Uredbo (ES) št. 1107/96 o registraciji geografskih označb in geografskega porekla po postopku iz člena 17 [temeljne] uredbe (UL L 148, str. 1). V skladu s členom 1 Uredbe št. 1107/96 se je ime „feta“, vsebovano v delu A priloge k tej uredbi pod naslovom „siri“ in imenom države „Grčija“, registriralo kot zaščitena označba porekla.

15 Sodišče je s sodbo z dne 16. marca 1999 v združenih zadevah Danska in drugi proti Komisiji (C-289/96, C-293/96 in C-299/96, Recueil, str. I-1541) razglasilo Uredbo št. 1107/96 za nično v delu, v katerem je ime „feta“ registrirano kot zaščitena označba porekla. V obrazložitvi sodbe je Sodišče navedlo, da Komisija ob preučitvi vprašanja, ali je „feta“ generično ime, ni pravilno upoštevala vseh dejavnikov, kot bi jih morala upoštevati v skladu s členom 3(1), tretji pododstavek, temeljne uredbe.

16 Komisija je zaradi te sodbe 25. maja 1999 sprejela Uredbo (ES) št. 1070/1999 o spremembi priloge k Uredbi št. 1107/96 (UL L 130, str. 18), ki je ime „feta“ črtala iz registra zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb ter iz priloge k Uredbi št. 1107/96.

17 Po poznejši ponovni preučitvi vloge za registracijo grške vlade je Komisija regulativnemu odboru v skladu s členom 15, drugi odstavek, temeljne uredbe predložila osnutek uredbe in predlagala, naj se ime „feta" na podlagi člena 17 temeljne uredbe registrira v registru zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb kot zaščitena označba porekla. Ker odbor ni podal mnenja o tem osnutku v roku, ki mu je bil določen, ga je Komisija v skladu s členom 15, četrti odstavek, temeljne uredbe predložila Svetu.

18 Ker Svet o tem osnutku ni odločil v roku, predvidenemu v členu 15, peti odstavek, temeljne uredbe, je Komisija 14. oktobra 2002 sprejela Uredbo (ES) št. 1829/2002 o spremembi priloge k Uredbi št. 1107/96 glede imena „feta" (UL L 277, str. 10, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Na podlagi te uredbe je bilo ime „feta" ponovno registrirano kot zaščitena označba porekla in dodano v del A priloge k Uredbi št. 1107/96 pod naslova „siri" in „Grčija".

Postopek

19 Tožeča stranka je 18. decembra 2002 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

20 Z dopisom z dne 30. januarja 2003 je Komisija predlagala prekinitev postopka do razglasitve sodbe v zadevah C-465/02 in C-466/02.

21 Tožeča stranka je z dopisom z dne 24. februarja 2003 sporočila, da ne nasprotuje predlogu za prekinitev.

22 Sodišče prve stopnje je s sklepom z dne 19. marca 2003 zavrnilo predlog za prekinitev in odredilo nadaljevanje postopka.

23 Z ločeno vlogo, ki je bila vložena v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 26. maja 2003, je Komisija podala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeča stranka je 7. julija 2003 predložila pisno stališče o tem ugovoru.

24 Helenska republika in Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) (Združenje grških proizvajalcev mlečnih proizvodov) sta 16. aprila in 2. maja 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila predloga za intervencijo v podporo predlogom Komisije.

25 Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska je 28. aprila 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložilo predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke.

26 Regija Languedoc-Roussillon je 30. aprila 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke.

27 S sklepom z dne 26. avgusta 2003 je bila Helenski republiki in Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska dovoljena intervencija.

28 Z dopisom z dne 19. septembra 2003 je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska sporočilo, da ne bo vložilo intervencijske vloge.

29 Helenska republika je 6. oktobra 2003 vložila intervencijsko vlogo v podporo predlogom Komisije.

30 Regija Languedoc-Roussillon je z dopisom z dne 17. avgusta 2004 obvestila Sodišče prve stopnje, da namerava umakniti intervencijo.

31 Regija Languedoc-Roussillon je bila s sklepom z dne 19. oktobra 2004 iz zadeve črtana kot predlagatelj intervencije.

Predlogi strank

32 V tožbi tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, v katerem je registrirano ime „feta“;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

33 Komisija v svojem ugovoru nedopustnosti Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

34 Tožeča stranka v stališčih o ugovoru nedopustnosti Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne ugovor nedopustnosti;

— tožbo razglasi za dopustno;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

35 Helenska republika v svoji intervencijski vlogi Sodišču prve stopnje predlaga, naj tožbo zavrže kot nedopustno.

Pravo

36 S to tožbo tožeča stranka, medpanožna organizacija, ki jo sestavljata Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis in Fédération des syndicats des industriels de roquefort, predlaga razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe. Sklicuje se zlasti na kršitev členov 2, 3 in 17 temeljne uredbe ter na kršitev načel sorazmernosti in zaupanja v pravo.

37 Komisija in Helenska republika, intervenientka v njeno podporo, ocenjujeta, da je ta tožba nedopustna, ker naj tožeča stranka ne bi imela procesnega upravičenja v smislu člena 230, četrti odstavek, ES. Helenska republika poleg tega trdi, da je bila tožba vložena po poteku roka.

38 Če stranka to predlaga, lahko Sodišče prve stopnje v skladu s členom 114(1) Poslovnika odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju. V skladu z odstavkom 3 istega člena se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V obravnavanem primeru Sodišče prve stopnje meni, da je zadeva po preučitvi spisa dovolj pojasnjena, da se o ugovoru, ki ga je podala Komisija, odloči brez ustnega postopka.

O ugovoru nedopustnosti, ki ga je podala Helenska republika v zvezi s prepozno vložitvijo tožbe

39 Helenska republika trdi, da je tožba nedopustna, ker je bila vložena po poteku roka. Ker je bila izpodbijana uredba objavljena 15. oktobra 2002, tožba pa je bila vložena šele 18. decembra 2002, naj ne bi bil upoštevan dvomesečni rok iz člena 230, peti odstavek, ES.

40 Treba je ugotoviti, da ta je ugovor nedopustnosti očitno neutemeljen. V skladu s členom 102(1) Poslovnika začne pritožbeni rok teči šele po izteku štirinajstega dne po objavi spornega akta. K temu se prišteje še rok zaradi oddaljenosti iz člena 102(2) Poslovnika, to je deset dodatnih dni. Zato je bila ta tožba vložena v roku.

O ugovoru nedopustnosti, ki izhaja iz neobstoja procesnega upravičenja tožeče stranke

Trditve strank

41 Komisija navaja, da se tožba nanaša na uredbo splošne uporabe v smislu člena 249, drugi odstavek, ES in da izpodbijana uredba tožečih strank ne zadeva posamično.

42 Tožeča stranka ocenjuje, da je tožba dopustna.

43 Prvič, trdi, da je upravičena vložiti tožbo, ker je v okviru tega postopka pooblaščena za obrambo interesov svojih članov. Meni, da iz njenega statuta izhaja, da je njen cilj zlasti „zavarovati skupne gospodarske interese rejcev ovac in proizvajalcev roqueforta". Po mnenju tožeče stranke so cilj tega statuta in sredstva, ki so ji dodeljena za njegovo uresničenje, dovolj obsežni, da zajamejo to tožbo. Poleg tega naj bi bila tožeča stranka medpanožna organizacija, ki jo kot takšno priznava francoski odlok, in katere cilj bi naj bil zlasti ureditev trga za ovčje mleko na pridelovalnem območju Roqueforta in naj bi v zvezi s tem branila interese vseh rejcev in industrijskih predelovalcev tega mleka. Tožeča stranka dodaja, da je bil njenemu predsedniku dodeljen *ad hoc* mandat, ki mu je podelil pravico, da v okviru te tožbe v njenem imenu nastopi pred sodiščem.

44 Drugič, tožeča stranka trdi, da Uredba št. 1829/2002 njene člane zadeva posamično. Po mnenju tožeče stranke so namreč poleg grških proizvajalcev sira feta na podlagi ovčjega mleka, ki lahko uporabljajo ime „feta", francoski proizvajalci, zbrani v tem združenju, edini, ki imajo dejansko pomembno tržno proizvodnjo sira feta iz ovčjega

mleka. Člani tožeče stranke naj bi s to specifičnostjo v smislu sodne prakse tvorili „zaprt krog" proizvajalcev.

45 Tretjič, tožeča stranka trdi, da so francoski proizvajalci sira feta iz ovčjega mleka prijavili in dejansko uporabljajo blagovne znamke z besedo „feta". Tako tožeča stranka po zgledu presoje v zadevi Codorníu (sodba Sodišča z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorníu proti Svetu, C-309/89, Recueil, str. I-1853) trdi, da registracija teh blagovnih znamk vodi do individualizacije njenih članov.

46 Četrtič, tožeča stranka ocenjuje, da če proizvajalca sira feta financira Skupnost na podlagi Uredbe Sveta (EGS) št. 355/77 z dne 15. februarja 1977 o splošnih ukrepih za izboljšanje pogojev, v katerih se proizvajajo in tržijo kmetijski proizvodi (UL L 51, str. 1), bi morala Komisija upoštevati poseben položaj tega proizvajalca, katerega položaj bi bil prepoznaven v primerjavi z vsakim drugim proizvajalcem.

47 Končno tožeča stranka trdi, da ji je Komisija z uporabo poenostavljenega postopka iz člena 17 temeljne uredbe odvzela postopkovna jamstva, predvidena v rednem postopku, ki daje v skladu s členom 7 temeljne uredbe vsaki fizični ali pravni osebi s pravnim interesom možnost, da ugovarja predlagani registraciji.

Presoja Sodišča prve stopnje

48 V členu 230, četrti odstavek, ES je določeno, da lahko vsaka fizična ali pravna oseba sproži postopek zoper odločbe, ki jo neposredno in posamično zadevajo, čeprav so v obliki uredbe.

49 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba merilo za razlikovanje med uredbo in odločbo iskati v tem, ali se sporni akt splošno uporablja ali ne (sklepa Sodišča z dne 23. novembra 1995 v zadevi Asocarne proti Svetu, C-10/95 P, Recueil, str. I-4149, točka 28, in z dne 24. aprila 1996 v zadevi CNPAAP proti Svetu, C-87/95 P, Recueil, str. I-2003, točka 33). Akt se splošno uporablja, če se nanaša na objektivno določene položaje in ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene abstraktno (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1996 v zadevi Weber proti Komisiji, T-482/93, Recueil, str. II-609, točka 55 in navedena sodna praksa).

50 V obravnavanem primeru izpodbijana uredba imenu „feta“ zagotavlja varstvo zaščitenih označb porekla, določeno v temeljni uredbi.

51 Ta zaščita obstaja v tem, da se uporaba imena „feta“ pridrži proizvajalcem, ki izhajajo iz opisanega geografskega območja, katerih proizvodi izpolnjujejo geografske in kakovostne zahteve, ki jih specifikacija nalaga za izdelavo fete. Kot je pravilno poudarila Komisija, izpodbijana uredba, ki nikakor ni naslovljena na določene subjekte, kot je tožeča stranka, priznava vsem podjetjem, katerih proizvodi ustrezajo predpisanim geografskim in kakovostnim zahtevam, pravico, da jih tržijo pod zgornjim imenom, in to pravico odreka vsem tistim, katerih proizvodi ne izpolnjujejo teh pogojev, ki so enaki za vsa podjetja. Izpodbijana uredba tako velja za vse – sedanje in prihodnje – proizvajalce fete, ki so upravičeni do uporabe tega imena, ter za vse tiste, ki jim bo to ime prepovedano uporabljati po izteku prehodnega obdobja. Ne nanaša se samo na proizvajalce iz držav članic, ampak ima pravne učinke tudi za neznano število proizvajalcev iz tretjih držav, ki želijo sir feta, bodisi zdaj ali v prihodnje, uvažati v Skupnost (sklep Sodišča prve stopnje z dne 6. julija 2004 v zadevi Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, T-370/02, ZOdl., str. II-2097, točka 54).

52 Zato izpodbijana uredba pomeni splošni ukrep v smislu člena 249, drugi odstavek, ES. Nanaša se na objektivno določene položaje in ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene abstraktno (glej v tem smislu sklepe Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, T-109/97, Recueil, str. II-3533; z dne 26. marca 1999 v zadevi Biscuiterie-confiserie LOR in Confiserie du Tech proti Komisiji, T-114/96, Recueil, str. II-913, točke od 27 do 29, in z dne 9. novembra 1999 v zadevi CSR Pampryl proti Komisiji, T-114/99, Recueil, str. II-3331, točki 42 in 43, ter zgoraj v točki 51 naveden sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 55). Ta splošna veljava med drugim izhaja iz predmeta zadevne ureditve, to je *erga omnes* in v celotni Evropski skupnosti zaščititi veljavno registrirane geografske označbe in označbe porekla.

53 Vendar pa ni izključeno, da lahko določba, ki je po svoji naravi ali področju uporabe zakonodajna, posamično zadeva fizično ali pravno osebo.

54 V zvezi s tem je treba spomniti, da poklicno združenje, ki je ustanovljeno za varovanje in zastopanje interesov svojih članov, lahko vloži tožbo za razglasitev ničnosti v treh okoliščinah, in sicer, prvič, če mu zakonska določba izrecno priznava vrsto procesnih pravic, drugič, če združenje zastopa interese podjetij, ki so sama upravičena za vložitev tožbe, in tretjič, če je samo kot združenje individualizirano zaradi vpliva na njegove interese, zlasti ker je na njegov položaj pogajalca vplival akt,

za katerega se zahteva razglasitev ničnosti (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 8. septembra 2005 v združenih zadevah ASAJA proti Svetu, od T-295/04 do T-297/04, ZOdl., str. II-3151, točka 50).

55 V obravnavanem primeru tožeča stranka ne trdi, da lahko vloži tožbo zaradi vpliva na svoje interese, ampak trdi izključno to, da je tožba v prvih dveh položajih dopustna.

56 V zvezi s prvim navedenim položajem, torej z zakonsko določbo, ki izrecno priznava vrsto procesnih pravic poklicnim združenjem, tožeča stranka trdi, da je upravičena do procesne pravice, ki ji jo dodeljuje ureditev Skupnosti, zlasti člen 7 temeljne uredbe. Med drugim meni, da bi, če bi Komisija sledila rednemu postopku registracije označbe „feta“, lahko bila upravičena do pravice do ugovora.

57 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti. Treba je namreč ugotoviti, da temeljna uredba poklicnim združenjem, kot je tožeča stranka, ne priznava nobene procesne pravice.

58 Poleg tega je treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje že presodilo, da temeljna uredba na ravni Skupnosti ne določa specifičnih procesnih jamstev v korist posameznikom (zgoraj v točki 52 naveden sklep Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 67, in zgoraj v točki 51 naveden sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 67).

59 Sodišče je to sodno prakso potrdilo v svojem sklepu z dne 26. oktobra 2000 v zadevi Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji (C-447/98 P, Recueil, str. I-9097, točke od 71 do 73; glej v tem smislu tudi sklep z dne 30. januarja 2002 v zadevi La Conqueste proti Komisiji, C-151/01 P, Recueil, str. I-1179, točki 43 in 44).

60 Iz tega sledi, da trditev o obstoju procesnih pravic tako za samo združenje kot za njegove člane tožeče stranke ne more individualizirati.

61 Kar zadeva drugi primer, ko združenje lahko vloži tožbo za razglasitev ničnosti, je treba po eni strani preveriti, ali tožeča stranka v skladu s svojim statutom v okviru te tožbe zastopa interese svojih članov, po drugi strani pa, ali so le-ti upravičeni do vložitve tožbe.

62 V zvezi s tem je treba uvodoma v skladu s členom 1 njegovega statuta poudariti, da sta člana Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort po eni strani Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis, po drugi strani pa Fédération des syndicats des industriels de roquefort. Prvi član zajema skupino občinskih in medobčinskih sindikatov rejcev ovac, drugi pa združuje Syndicat aveyronnais des fabricants de fromage de roquefort in Chambre syndicale des industriels de roquefort.

63 Zato so člani tožeče stranke zveze sindikatov in ne proizvajalci sira. Vendar se trditve, ki jih je predložila tožeča stranka, da bi dokazala, da člani, ki jih zastopa, lahko sami vložijo tožbo, ne nanašajo le na njene člane, to je na zveze sindikatov, ampak tudi na posamezne proizvajalce sira, ki so člani omenjenih zvez; dopustnost tožbe bo preučena v obeh primerih.

64 Glede zvez sindikatov je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila ničesar, kar bi dokazovalo, da naj bi te imele upravičenje za namene te tožbe.

65 Poleg tega te zveze branijo le splošne interese svojih članov, ki delujejo v sektorju sira, oziroma proizvajalcev ovčjega mleka znotraj Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis et les transformateurs in znotraj Fédération des syndicats des industriels de roquefort. Izpodbijana uredba ne prizadeva interesov teh dveh zvez, ki ju ne zadeva zaradi določenih njunih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki ju opredeljuje glede na vse druge subjekte.

66 Zveze sindikatov članov tožeče stranke torej ne zadeva posamično izpodbijana uredba, ki se uporablja v objektivno določenih položajih in ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene abstraktno.

67 Zato ti dve zvezi članici združenja tožeče stranke ne moreta vložiti tožbe.

68 Kar zadeva posamezne proizvajalce sira, ki so člani zvez, ki so same članice tožeče stranke, je treba najprej preučiti, ali jih tožeča stranka veljavno zastopa za namene te tožbe.

69 V zvezi s tem je treba spomniti, da se tožeča stranka v svojih dopisih večkrat sklicuje na zastopanje splošnih interesov, ki se razlikujejo od posameznih interesov določenih njenih članov. Tako se tožeča stranka v tožbi zadovoljuje s trditvijo, da je njena vloga organizirati zbiranje in nadzor kakovosti ovčjega mleka, urejanje trga za mleko, oglaševanje in zagotavljanje sistema izravnave cen mleka med različnimi uporabniki. V svojih stališčih do ugovora nedopustnosti prav tako poudarja, da „ne brani [...] interesov tega ali onega podjetja ali tega ali onega rejca". Poleg tega trdi, da s svojim delom „predvsem želi pridelovalcem ovčjega mleka in pridelovalcem s pridelovalnega območja Roqueforta zagotoviti trg".

70 Poleg tega poslovna dejavnost tožeče stranke, opredeljena v členu 4 njenega statuta, določa splošne cilje v zvezi s preučevanjem in varovanjem gospodarskih interesov, ki so skupni rejcem ovac in pridelovalcem roqueforta.

71 Iz tega po eni strani sledi, da ni videti, da bi bila naloga tožeče stranke pred sodiščem zagovarjati interese določenih proizvajalcev fete, po drugi strani pa, ob upoštevanju tako njenega statuta kot dopisov, da tožeča stranka ni odgovorna za varovanje posebnih interesov določenih proizvajalcev sira feta, ki so člani zvez, ki so same

članice tožeče stranke, ampak izključno za varstvo splošnih in skupnih interesov v sektorju trga za ovčje mleko v območju Roqueforta in označbe „roquefort".

72 V teh okoliščinah se tožeča stranka za namene te tožbe ne more šteti za veljavnega zastopnika interesov določenih proizvajalcev fete.

73 Podredno je treba ob predpostavki, da tožeča stranka lahko v skladu s svojim statutom veljavno zastopa posamezne proizvajalce sira, preveriti, ali lahko ti proizvajalci vložijo ničnostno tožbo zoper izpodbijano uredbo in še zlasti, ali imajo pravni interes in ali jih izpodbijana uredba posamično zadeva.

74 V zvezi s tem bi bilo, prvič, kar zadeva trditve tožeče stranke, po katerih bi imeli samo francoski proizvajalci, zbrani v tem združenju, dejansko pomembno proizvodnjo fete iz ovčjega mleka in bi tako ti proizvajalci tvorili zaprt krog in bili individualizirani, treba reči, da je trditev tožečega združenja brez pomena.

75 V skladu z ustaljeno sodno prakso splošne veljave in zato normativne narave akta ne omaja možnost, da se bolj ali manj natančno določi število ali celo identiteta pravnih subjektov, za katere se uporablja v danem trenutku, če je nesporno, da se uporablja na podlagi objektivnega pravnega ali dejanskega položaja, ki ga opredeljuje akt v zvezi s svojim ciljem (sodba Sodišča z dne 11. julija 1968 v zadevi Zuckerfabrik Watenstedt proti Svetu, 6/68, Recueil, str. 595, 605 in 606, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 29. junija 1995 v zadevi Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto in drugi proti Komisiji, T-183/94, Recueil, str. II-1941, točka 48).

76 Tako je v obravnavani zadevi, ker izpodbijana uredba brez razlikovanja vpliva na vse sedanje in prihodnje proizvajalce, ki želijo v Skupnosti tržiti sir pod imenom „feta". Proizvajalci sira iz ovčjega mleka ali sira roquefort so torej prizadeti enako kot vsa druga podjetja, katerih proizvodi tudi niso v skladu z zahtevami iz določb izpodbijane uredbe.

77 Drugič, kar zadeva trditve tožeče stranke, po katerih bi naj nekateri od njenih članov, proizvajalci sira feta, prijavili in uporabljali blagovne znamke z besedo „feta", torej blagovne znamke „Salakis- Feta brebis", „Valbreso feta" in „Salakis, la Feta au bon lait de brebis", katerih uporabi naj bi nasprotovala izpodbijana uredba, je treba ugotoviti, da izpodbijana uredba v smislu sodne prakse ne posega v posebno pravico (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. januarja 2001 v zadevi La Conqueste proti Komisiji, T-215/00, Recueil, str. II-181, točka 39 in navedena sodna praksa), ki jo imajo proizvajalci sira feta, imetniki blagovnih znamk, ki vsebujejo besedo „feta".

78 Imetnikom teh blagovnih znamk namreč zaradi sprejetja izpodbijane uredbe ni odvzeta možnost uporabe pravice iz blagovne znamke, ker se v skladu s členom 14(2) temeljne uredbe lahko nadaljuje uporaba teh blagovnih znamk, če so bile registrirane v dobri veri pred datumom, ko je bila vložena vloga za registracijo označbe „feta", ne glede na registracijo te označbe porekla. Samo v primeru, ko za blagovne znamke obstojijo razlogi za neveljavnost ali preklic iz Direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o usklajevanju zakonodaj držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 40, str. 1), se lahko njihovim imetnikom odvzame pravica do njihove uporabe.

79 Kar zadeva blagovne znamke z besedo „feta“, ki so bile registrirane po vlogi za registracijo označbe „feta“, je treba najprej spomniti, da se imetniki takih blagovnih znamk ne morejo sklicevati na sodbo v zadevi Codorníu proti Svetu (točka 45 zgoraj), ker v nasprotju z dejstvi, ki so privedla do te sodbe, zadevne blagovne znamke niso bile registrirane in uporabljane že dolgo pred sprejetjem uredbe, s katero je bila registrirana označba „feta“.

80 Zato izpodbijana uredba ne posega v posebno pravico proizvajalcev sira feta, ki izhaja iz registracije blagovnih znamk z besedo „feta“, ki jih lahko individualizira glede na druge subjekte.

81 Tretjič, kar zadeva trditev tožeče stranke, da bi Komisija morala upoštevati položaj proizvajalca, ki naj bi bil deležen financiranja Skupnosti, zadošča ugotovitev, da tožeča stranka ni navedla, v skladu s katerimi posebnimi določbami bi morala Komisija upoštevati položaj tega posameznega proizvajalca (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 11. februarja 1999 v zadevi Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, C-390/95 P, Recueil, str. I-769, točka 25). Tudi če se predpostavlja, da je tako, ni v nobenem primeru mogoče samo na podlagi ugotovitve, da se mora Komisija informirati o posledicah, ki bi jih lahko imel zadevni akt za določena podjetja, sklepati, da jih izpodbijana uredba posamično zadeva v smislu člena 230, četrti odstavek, ES (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. aprila 2003 v zadevi Komisija proti Nederlandse Antillen, C-142/00 P, Recueil, str. I-3483, točka 75).

82 Iz vsega navedenega izhaja, da tožeča stranka po eni strani ni upravičena do svojih procesnih pravic, po drugi strani pa ne zastopa interesov članov, ki bi lahko bili

stranke v postopku za namene te tožbe, saj po statutu združenja njena naloga ni pred sodiščem braniti interese proizvajalcev fete, ampak je odgovorna za varstvo izključno skupnih interesov in ne za zastopanje posameznega od svojih članov, ki je imetnik blagovne znamke, ti proizvajalci pa v nobenem primeru ne morejo vložiti tožbe.

83 To tožbo je treba torej zavreči kot nedopustno.

84 Tako ni več treba odločati o predlogu za intervencijo SEV-GAP.

Stroški

85 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato na podlagi predloga Komisije nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.

86 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato je v obravnavanem primeru treba odločiti, da Helenska republika in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.

2. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.

3. Helenska republika in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosita svoje stroške.

V Luxembourgu, 13. decembra 2005

Sodni tajnik — Predsednik

E. Coulon — M. Jaeger